

Andreu Valor: «Per construir un futur cal somiar des del present»

Estrenem el primer avançament del nou disc del cantautor de Cocentaina

Andreu Valor | Rafa Cortés

El cantautor de Cocentaina **Andreu Valor** prepara el vuitè disc. Es tracta d'*Un nou món* (autoeditat, 2022), un treball d'utopia i esperança que parteix de tot allò que cal canviar. Avui n'estrenem en exclusiva la primera pista, "Tretze Roses", i parlem amb el músic sobre l'àlbum que avança.

El nom de la cançó que avui estrenem, "Tretze Roses", fa referència a les joves afusellades pel franquisme, a finals de la guerra civil?

Si, efectivament. És una història, entre tantes, que em va captivar i que reitera la sensibilitat cap a les víctimes del feixisme. M'he adreçat cap a una història distant en el territori, però propera en la repercussió. Considere que hem d'aprendre a defensar els nostres criteris com a poble, però no desvincular els successos que hem sofrit conjuntament amb altres territoris. El nou disc, *Un nou món*, és una aspiració personal, en els missatges i en la credibilitat. Amb tant de drama com estem sofrint darrerament, amb uns desequilibris mundials, vol donar un primer pas cap a la cordialitat, empatia, cap a mostrar la nostra millor versió, també en la convivència, en la diversitat i on sens dubte no hi cap l'odi, la mort ni el feixisme.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GuueBnhtOOQ>

Per què l'has triat com a primer avançament del nou àlbum?

Ha sigut una decisió consensuada entre els productors, Blai A. Vañó, Hèctor Tirado i jo mateix, amb suggeriment inicial d'ells dos. Considerem que aquest tema mostra una evolució entre el que veníem fent i aquesta cançó introductòria que obrirà el nou disc. La manera de cantar-la, més greu i

pausada, lluny de les modes, reivindicant altres maneres de fer música, lluny dels clixés marcats per la indústria, reforçant uns matisos diferenciadors amb altres projectes... També radica en la mateixa producció una maduresa i creixement en l'execució musical amb un ritme que tracta d'onejar a qui l'escolte i que contrasta amb la lletra, perquè ens abelleix jugar entre línies fent que qui ens done l'oportunitat d'escoltar el treball veja que no són cançons deixades caure a l'atzar, sinó que volen provocar alguna cosa. En aquesta ocasió, el que busca el tema és la calma de qui no pot respirar pel sofriment viscut, la memòria de la història i l'aspiració per seguir endavant consolidant les ganes de viure en dignitat.

Cal recordar, i tenir memòria històrica, per poder construir ?Un nou món'?

És impossible construir *Un nou món* sense aspiració de sanar tant de dolor sofrit i pense molt en si hi ha alguna alternativa possible. Potser milloraria el futur amb una ètica més coherent a la que ens conviden a tindre ara i crear mons de pau i de cordialitat seria el millor regal per a les famílies de les víctimes: saber que no han sigut unes morts debades, que han aconseguit un millor món. Pense molt en la mare i el pare de Guillem Agulló, que en són l'exemple pur. Malgrat tot, fomenten amor sense deixar avançar l'odi impune del feixisme. Plantar cara a la vida!

Abans apuntaves que ?Un nou món' sorgeix precisament d'entre el drama que estem vivint. En moments distòpics, cal recollir utopies?

Com no hem de combatre l'adversitat? Per construir un futur cal somiar des del present. És cert que la realitat que observem a través de les pantalles no és esperançadora, però em trobe constantment amb gent meravellosa que no només té poc a veure amb aquesta realitat comunicativa, sinó que actua amb senzillesa, tacte i uns valors humans espectaculars. Quan tinc la sort de trobar-me amb aquesta gent, em fan sentir bé. I això és el que vull intentar jo: fer sentir bé i que la crítica siga educada i suggerida amb respecte per si pot millorar el nostre entorn. Sense amabilitat no trobarem mai la solució de res.

Així doncs, fas una crítica amable?

La crueltat és evident en molts entorns, però com a societat no estem aportant un comportament intel·ligent en la convivència: amb més encert o amb menys, tot es converteix en una situació de confrontació i hi ha massa interessos individualistes. Jo pense en col·lectiu. La meua felicitat depèn de la felicitat aliena, social, compartida. Com en tot, l'èxit és l'equilibri i la meua intenció és aportar un grapat de cançons que facen de la quotidianitat el rumb a seguir i de cada situació insostenible el criteri, la reflexió i l'actitud per millorar-ho. Sempre des del respecte però mai amb indiferència.

L'esperança d'un nou món utòpic fa pensar que serà un disc optimista, però també hi haurà una part important de crítica, entenc.

Vol ser un disc humà. Fent repàs, considere que és un disc optimista, sensible, que no deixa enrere uns principis, però que se centra en altres universos primordials que també cal reivindicar. Cantarem a la memòria; a les dones valentes que han patit o estan patint càncer mamari; proclamarem un nou món amb alegria i compromís, recordarem que la mar no pot ser un cementiri de persones que fugen de les misèries -que també provoquem nosaltres-, perquè hem de ser un poble que abraça; ens apassionarem de l'amor i el sexe que vincula cada persona enamorada; clamarem a la dignitat del que significa sentir-se poble i recordarem que la indiferència mata. Però ho farem amb una veu convidada que millora cada cosa que canta, **Sandra Monfort (Marala)** i l'oferiment, amb ella, és brutal. Aprendre a dir: t'enyore i ballarem el vals de la vida. Jo crec que naveguem d'ombres a llums per acabar somrient juntes i junts. No ens conformem, volem una millor alternativa espaciotemporal on habitar perquè volem un futur. I si hi ha por, ho fem amb por!

A nivell musical, m'ha fet la sensació que aquesta cançó s'endinsa més en terrenys pop-indie. Hi haurà cert viratge estilístic en aquest disc?

En el disc anterior, *Insurrecte* (autoeditat, 2020), ja el tractàrem de dotar de matisos experimentadors la sonoritat. Potser havia de passar més temps per assossegar els ritmes o, més bé, per combinar-los. Blai A. Vañó i Hèctor Tirado són dues persones que tenen les idees

molt clares, però havien de buscar la manera de recol·locar els temes que els oferia per a revertir-los i encaixar-los en una sonoritat que ens agradava, però calia incorporar a les noves cançons. Crec que és un disc madur respecte a tot el que hem fet, i sí, hi haurà un viratge i un viatge estilístic amb un epicentre pop-indie que vol seguir respectant l'arrel, però s'atreveix a introduir nous conceptes i sonoritats. El Blai i l'Hèctor han fet una feina extraordinària i només estem desitjant obrir el veto del silenci i compartir el disc i els concerts, que és on recuperem l'emoció que compensa tot aquest treball fet.